

02 διεθνή

Η Δήμαρχος των... Αρουραίων

Ένα πρόσφατο άρθρο του βρετανικού Guardian εκνεύρισε την δήμαρχο του Παρισιού Αν Ινταλγκό, παρόλο που η εφημερίδα δεν έκανε δα και καμιά τρομερή αποκάλυψη γράφοντας ότι η γαλλική πρωτεύουσα διεκδικεί επάξια τον τίτλο της πιο βρώμικης πόλης στην Ευρώπη. Πράγματι, οι Παριζιάνοι και οι τουρίστες έχουν τη μοναδική ευκαιρία να συναντήσουν ορδές από αρουραίους, να γλιστρήσουν στις πανταχού παρούσες ακαθαρσίες σκύλων (καθημερινά τα δίποδα των Παριζιάνων εναποθέτουν 16 τόνους), ή να σκοντάψουν πάνω σε δεκάδες χιλιάδες ανθρώπων που «ζουν» στο δρόμο. Κι όλα αυτά στην Πόλη του Φωτός και του Έρωτα, πρωτεύουσα μιας από τις πλουσιότερες χώρες του κόσμου. Η κυρία Ινταλγκό χαρακτήρισε το δημοσίευμα άδικο αφού, όπως είπε, ξοδεύει εκατομμύρια ευρώ κάθε χρόνο για τον καθαρισμό του Παρισιού. Θα μπορούσε να προσθέσει, με τη γνωστή σοσιαλιστική φινέτσα της, ότι και για το πρόβλημα των αστέγων βρήκε λύση: έδωσε εντολή στις δημοτικές υπηρεσίες να βάζουν τεράστιες κοτρόνες στα σημεία όπου συνήθιζαν να κοιμούνται. Είναι γεγονός ότι οι άνθρωποι διώχνονται ευκολότερα από τους αρουραίους...

Ούτε Brexit, ούτε εκλογές

Οι εκλεκτοί των ελίτ φοβούνται (και) τη λαϊκή ετυμηγορία

■ του Γιώργου Αναστασίου

Το είπε αυτήν την εβδομάδα και το πάλαι ποτέ Σκαθάρι, ο αειθαλής τραγουδοποιός και σερ (αφότου τον έχρισε ιππότη η Ελισάβετ) Πολ ΜακΚάρτνεϊ: «Το δημοψήφισμα για το Brexit ήταν μάλλον ένα λάθος». Ο 77χρονος σήμερα Πολ απλώς επαναλαμβάνει το συμπέρασμα στο οποίο έχουν καταλήξει, από την επαύριο κιόλας του δημοψηφίσματος, οι επιφανέστεροι και σοβαρότεροι Βρετανοί πολιτικοί, τραπεζίτες, μπίζνεσμεν κ.λπ.: «Ανάθεμα την ώρα και τη στιγμή που το επιτρέψαμε». Διότι εδώ και τρία χρόνια προσπαθούν να διορθώσουν το λάθος, κι ακόμα να τα καταφέρουν. Στα τελευταία επεισόδια του σίριαλ, που έχει παρουσιαστεί σε όλες τις διαστάσεις του από τον *Δρόμο**, προστέθηκε τώρα και μια ομόφωνη απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου του Ηνωμένου Βασιλείου: η απόφαση του πρωθυπουργού Μπόρις Τζόνσον να αναστείλει τις εργασίες της βρετανικής βουλής ως τα μέσα Οκτωβρίου είναι παράνομη. Κάποιος κακόβουλος θα πρόσθετε ότι εμμέσως πλην σαφώς οι δικαστές αποφάνθηκαν ότι, αντίθετα, είναι νόμιμη η διαρκής παρακώλυση από την πλειοψηφία των βουλευτών της υλοποίησης της απόφασης των Βρετανών πολιτών για έξοδο από την Ε.Ε. Αλλά εδώ μπαίνουμε στην ουσία: το θέμα δεν είναι το τι ψήφισαν οι Βρετανοί, αλλά η πεποίθηση των ελίτ ότι ήταν λάθος αυτό καθαυτό

το γεγονός ότι τους επιτράπηκε να ψηφίσουν. Με άλλα λόγια, καλή η δημοκρατία και η λαϊκή κυριαρχία, αλλά... μόνο όταν μας συμφέρει. Από εδώ εκπορεύεται και η συγκινητική υποστήριξη των ελίτ και των ΜΜΕ προς την πλειοψηφία της βρετανικής βουλής (χάρη στην αποστασία και δεκάδων Συντηρητικών βουλευτών στο στρατόπεδο της «με κάθε θυσία παραμονής στην Ε.Ε.»), η οποία έχει αυτοεξευτελιστεί δεκάδες φορές ψηφίζοντας αποφάσεις που αλληλοαναιρούνται με μοναδικό στόχο να παρεμποδίσει το Brexit.

Επιδιώκουν «κυβέρνηση αποστατών»

Και τώρα τι; Για πολλοστή φορά ο Τζόνσον, που έτσι κι αλλιώς δεν διαθέτει πλέον κοινοβουλευτική πλειοψηφία, κάλεσε την αντιπολίτευση να εφαρμόσει το αυτονόητο: δηλαδή να τον ρίξει μέσω της υποβολής πρότασης μομφής. Αλλά πού! Το αυτονόητο έχει εξοριστεί από το τσίρκο της αρχαιότερης κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, διότι μια πτώση της κυβέρνησης Τζόνσον θα σήμαινε εκλογές. Κι αυτό, δηλαδή η επίλυση στις κάλπες ενός αδιεξόδου που προκλήθηκε και συντηρείται από μια βουλή αναντίστοιχη προς το εκλογικό σώμα, είναι για τους Βρετανούς ευρωπαϊστές το δεύτερο χειρότερο πράγμα στον κόσμο μετά το Brexit. Γιατί; Επειδή τις εκλογές θα τις χάσουν, και πολλοί σημερινοί

βουλευτές θα βρεθούν άνεργοι. Οπότε τι αντιπροτείνει ο επικεφαλής της αξιωματικής αντιπολίτευσης, ο Εργατικός ηγέτης Τζέρεμι Κόρμπιν; Να... παραιτηθεί ο Τζόνσον. Πράγματι, με μια παραίτηση δεν θα προκαλούνταν εκλογές: απλά θα έπρεπε να βρεθεί μια νέα κοινοβουλευτική πλειοψηφία η οποία θα στήριζε έναν νέο πρωθυπουργό. Ήδη οι αποστάτες των Συντηρητικών έχουν αφήσει να εννοηθεί ότι, προκειμένου να αποφευχθεί το Brexit, προτιμούν να δουν πρωθυπουργό ακόμη και τον «μπολσεβίκο» Κόρμπιν. Σε μια τέτοια περίπτωση, θα στηρίξουν τον... Βρετανό Τσιριμώκο, τόσο όσο χρειάζεται για να βγάλει τη βρωμοδουλειά: να ζητήσει δηλαδή από τις Βρυξέλλες μια νιοστή παράταση του Brexit, και τελικά να οργανώσει ένα νέο δημοψήφισμα υπό την απειλή του χάους, θεωρώντας μη γενόμενο το προηγούμενο. Οι Βρυξέλλες, από την πλευρά τους, δηλώνουν έτοιμες να συζητήσουν οποιαδήποτε «λογική πρόταση». Και για την ώρα όλοι μαζί προτιμούν να μην σκέφτονται τις μακροπρόθεσμες ιστορικές επιπτώσεις που θα έχει ο διχασμός της βρετανικής κοινωνίας, που γίνεται όλο και βαθύτερος εξαιτίας της απόφασης των ελίτ να δείξουν στις «παρασυρμένες μάζες» πόσο (δεν) τις υπολογίζουν.

* Βλ. μεταξύ άλλων το άρθρο «Νόμος είναι το δίκιο του... Σίτι» (φύλλο 466, σελ. 18).

γυρίζει

Ποιο Χονγκ Κονγκ;

Η επανεκλογή του Τζόκο Ουιντόντο στην προεδρία της Ινδονησίας* κάθε άλλο παρά έλυσε τα προβλήματα που πάντα ταλανίζουν την Ινδονησία, κι ως πέρασαν δύο δεκαετίες από τον «εκδημοκρατισμό» της. Στη νησιωτική χώρα των 260 εκατομμυρίων κατοίκων οι ουρανοξύστες, σύμβολο μιας αλματώδους ανάπτυξης που έβαλε την Ινδονησία στις 10 μεγαλύτερες οικονομίες του κόσμου, ρίχνουν βαριά τη σκιά τους στις απέραντες παραγκουπόλεις που εξακολουθούν να περικυκλώνουν τα μεγάλα αστικά κέντρα. Έτσι η σημαντική αυτή χώρα ξανάρθε στην επικαιρότητα το τελευταίο διάστημα όχι για τα οικονομικά επιτεύγματά της, ούτε (μόνο) για τους σεισμούς που την πλήττουν, αλλά κυρίως για τις φυλετικές και πολιτικές ταραχές που το τελευταίο δεκαήμερο κόστισαν τη ζωή σε δεκάδες ανθρώπους, ενώ οι τραυματίες και οι συλληφθέντες ανέρχονται καθημερινά σε εκατοντάδες.

Στο στόχαστρο των μαζικών διαμαρτυριών σε όλη τη χώρα (στην Τζακάρτα οι διαδηλωτές επανειλημμένα επιχειρήσαν να εισβάλουν στη στρατιωτικά οχυρωμένη Βουλή) είναι νομοσχέδια που αποτελούν μία ακόμη παραχώρηση του Ουιντόντο στους πυλώνες της διαφθοράς και του σκοταδισμού: επιχειρηματίες, στρατιωτικούς, πολιτικούς και ισλαμιστές – ιδιότητες που συχνά συγκεντρώνονται σε ένα πρόσωπο... Αφορούν την κατάργηση, ουσιαστικά, της ανεξάρτητης αρχής που ελέγχει τη διαφθορά, την περαιτέρω καταστροφή του περιβάλλοντος από εξορυκτικές και άλλες εταιρίες, τη φυλάκιση όσων έχουν σεξουαλικές σχέσεις προ γάμου κ.ο.κ. Έτσι η κυβέρνηση κατάφερε να «ενώσει» στους δρόμους μια ευρεία Βεντάλια επιμέρους κινημάτων! Οι διαδηλωτές ζητούν ακόμη την αποστρατιωτικοποίηση περιοχών όπου οι ιθαγενείς (Παπούα κ.ά.) διεκδικούν ανεξαρτησία, και την τιμωρία των στρατιωτικών που έχουν εμπλακεί σε σφαγές αμάχων. Οι νέοι, κυρίως σπουδαστές, αποτελούν τη ραχοκοκαλιά των κινητοποιήσεων, αφού στις μεγαλύτερες ηλικίες ακόμη κυριαρχεί ο τρόμος που προκαλούν οι μνήμες της αμερικανοκίνητης δικτατορίας του Σουχάρτο. Πάντως ο Βιράντο, απόστρατος στρατηγός και νυν υπουργός Ασφαλείας, τους αποκάλεσε «εγκληματίες που διψούν για αίμα». Κάτι θα ξέρει: μεταξύ άλλων είχε διατάξει τη σφαγή 2.000 αμάχων κατά την αποχώρηση του Ινδονησιακού στρατού από το Ανατολικό Τιμόρ... Όμως οι διαδηλώσεις δεν κοπάζουν: προχθές ο πρόεδρος Ουιντόντο διέταξε την αναστολή της ψήφισης των νομοσχεδίων, ενώ τα κινήματα υπόσχονται να συνεχίσουν μέχρι την οριστική απόσυρσή τους. Στο μεταξύ, περνούν στα ψιλά της διεθνούς ειδοσηογραφίας, κι ως μετρούν νεκρούς. Αν μάλιστα δεν υπήρχε και το «πικάντικο» νομοσχέδιο για ποινικοποίηση των εξωγαμιαίων σχέσεων, δεν θα ακουγόταν τσιμουδιά. Προέχει, άλλωστε, το Χονγκ Κονγκ...

* Βλ. «Μεταξύ Σκύλλας και Χάρυδης» (φύλλο 451, σελ. 20).

